

MARKÉTINA 1999

ADEB

JARO JE PROSTĚ KRÁSNÝ

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 1. stránce!

Než začnu své vyprávění zážitků z výpravy nazvané „Markétina“, musím upozornit na to, že by její podtitul měl správně znít „aneb jak jsem opravdu málem jela sama“. Martin nás na to, že na tuto výpravu nepojede, upozornil už při výpravě minulé. Pojede prý na školu v přírodě. To, že školy v přírodě ještě pořád existují, i když už jenom týdení, mne docela udivilo. Ve středu večer zavolał Michal, že nepojede. Musí být v sobotu bohužel v práci. Alice našťestí svou účast potvrdila a Dig také.

Pro tento výjezd byly provedeny pouze ty nejnutnější práce, tj. dobití baterií na mém a Digově kole a naplánování trasy. Na větší prohlídku kol nebyl čas. Vyjedeme s nimi v tom stavu, v jakém od posledka zůstala.

Pátek 28.5.1999

Snaz a výjezd je naplánován tradičně na 16-tou hodinu ze stadiónu. Snažím se odejít z práce včas. Jenže musím ještě na poštu. Na poště je SAMOZŘEJMĚ dlouhatánská fronta. Čekám trpělivě, vždyť mám zatím dost času. Když jsem vyšla ven, zjistila jsem, že jsem u přepážky zapomněla tašku s nákupem. Vracím se tedy pro ní. Pak jdu kolem květinářství. Ve výloze jsem si všimla misky, kterou prostě MUSÍM koupit domů pod „strom“ (poněkud vzrostlá dyfmbachie). Svázat tři kapařiaty pro pána přede mnou trvá prodavačce snad věčnost. Konečně! „Ne, děkuji, balit mi jí nemusíte.“ Mám ji! Jdu ještě do samošky dokoupit nějaké pití a pak domů. Dobaluji a vůbec podnikám takové ty věci, co se obvykle dělávají, když se na víkend opouští byt. Oblékám si jízdní výstroj. Sakra! Na krafasech zeje otvor velikosti vjezdu do cihelny. Samozřejmě

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 1.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 2. stránce!

v rozkroku. Tak, jehlu a nit, a látat! Je 15.45. Zamykám dveře a mažu na stadión. I tady probíhají teprve přípravy. Zato jsou v plném proudu. Alice už dorazila taky a chystá si věci, dokonce i Michal se přišel pochlubit novým „mobilem“. Dig balí, zároveň přitom obědvá, tiskne trasu, konzultuje s Michalem technické parametry zařízení na výrobu bůhvíčeho a vydává potřebné pokyny pro víkendový provoz na bazéně. Vyrážíme v 16.30, s půlhodinovým zpožděním.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	1397	0	0	28

Čeká nás daleká cesta na severovýchod. Za výjezdovou trasu zvolil Dig cestu přes třešňovku, kolem rybníků do Kyjí a do Satalic. Jedeme docela svižně. Přestože je už pozdní odpoledne, sluníčko stále pěkně pálí. Pokukujeme po třešních na stromech rostoucích podél silnice. Vypadají docela dobře. Tedy až na barvu. Slyšela jsem, že k jídlu jsou optimálně připraveny po zbarvení do červená. Teď mají odstín dobře prorostlého brčálu. Po průjezdu Brandýsa nad Labem jsme zastavili u odbočky na lesní cestu za účelem oddechu. Až sem jsme jeli průměrnou rychlostí 20 km/hod. Při této rychlosti jsem ani nestačila registrovat vesničky, města, velkoměsta, regiony, ba celé země, kterými jsme projížděli. O které šlo si můžete přečíst na konci zprávy, kde je sepsána celá trasa. Po kratičké pauze zase nasedáme na kolečka a frčíme dál. Další vesnice jsou Podbrahy, pak míjíme odbočku na Lysou nad Labem. Jede se hezky, povídáme si a kocháme se okolím. Mlsně koukám po zavlažovacím systému na místních polích. Nejrádši bych si pod jeden

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 2.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 3. stránce!

vodotrysk vlezla. Je totiž pořád strašný vedro. Jedeme a ani pořádně nekoukáme kam. Najednou cesta končí, je tu plot, brána a vrátnice. Ejhle, lom! Vrátný ihned vybíhá ven a ptá se, kam jedeme. Dig říká, že do Benátek nad Jizerou. Pán nás posílá zpět a vysvětluje cestu. Dobrá, otáčíme tedy kola a vracíme se. Napravo od nás je vidět ta správná silnice. Není daleko, jenže je v cestě řeka Jizera. A není tam prý nikde most. Přesto, když se objevila polní cesta odbočující doprava, neváháme a míříme na ní. Přejíždíme přírodní hadice s vodou do zavlažovačů. Polních cest je tady spousta. Kříží se, dokonce tudy vede i červená značka. Nevíme, po které z cest se dát. Takže jsme si jednu náhodně vybrali, alespoň podle přibližného směru. Po pár stech metrech však začala být zarostlá a neprůjezdná, a pak se ztratila docela. Před námi byl akorát sráz, pod ním řeka a kolem všude kopřivy asi tak do pasu. Takže jsme museli zase jednou ustoupit před matičkou přírodou a kus se vrátit. Tentokrát jsme zvolili červeně turisticky značenou cestu, což nám připadalo být o fous jistější. Ještě že jsme tak učinili. Jelo se po ní moc hezky. Byla to zpevněná cesta, vedla chvíli po poli, chvíli lesem, ba i kousek po louce. Když jsme po nějaké době dojeli do vesnice a našli silnici, rozhodli jsme se, tuto značku zatím neopouštět a nechat se vést až do Benátek nad Jizerou. Zmiňuji se o této cestě podrobněji, protože byla naprosto úžasná. Zase jednou se nám to bloudění (má se na mysli „drobné nesrovnalosti v navigaci“) vyplatilo. Nejprve jsme jeli mírně zvlášenou krajinou po silnici podél řeky Jizery. Na polích kolem rudě kvetly vlčí máky a mezi nimi ještě něco bílého, co nevím jak se jmenuje. Pak jsme vjeli do lesa. Chvíli jsme putovali po měkké lesní pěšince a pak jsme náhle vjeli na panelovou cestu.

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 3.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 4. stránce!

Teď musím z vyprávění odbočit a upozornit, že následující odstavec je otřesný (jen pro drsné čtenáře). Takže Ti, co nesnesou pohled na řádky popisující krev a zpřelámané hnáty, ať ho raději přeskočí. Protože se stala malá havárie. Můj první pád z kola od zimy, kdy jsem u Karlštejna dvakrát slítl na zledovatělé silnici. Bylo to asi takhle: Jeli jsme všichni vedle sebe a povídali si, když jsem uždřela skloněnou větev zasahující do půlky silnice, ve výšce asi půl metru nad zemí. Chtěla jsem se zařadit za Diga, jenže jsem nějak neodhadla vzdálenost, rychlost nebo co. Vím jen, že poslední, co jsem viděla, bylo to, jak se můj pravý roh nebezpečně rychle blíží k praporci na zádi Digova kola. Pak jsem uslyšela strašnou ránu a zvuk železa šoupajícího se po betonu. Po bližším ohledání jsem zjistila, že jsem na zemi. Dřepěla jsem na bobku kus od svého kola. Vůbec nevím, jak a co se stalo, jak jsem z kola „vystoupila“, prostě zhoła nic. Než jsem se vzpamatovala, Dig se vrhl na prohlídku mého kola a Alice sbírala věci, které mě při pádu opustily. Kolo mi bylo i přes notný počáteční pesimismus konstruktivního skeptika (jde o Diga) dáno do pořádku a mně se taky nic nestalo. Takže jsme nasedli a jízda pokračovala dál. Po polní cestě jsme v pohodě dojeli až do Benátek. Čekala jsem tam sice ty kanály a gondoly, ale ostatní si fukali na čelo nebo chápavě přikyvovali s odvoláním na mojí nedávnou nehodu a její možné následky. Z Benátek jsme už jeli po silnici až do Brodců. Tam jsme zastavili u hospůdky hned u silnice. K jídlu měli už jen dušená játra a dalmátské čufty, obojí s knedlíkama. Nerozmýšleli jsme se však ani minutu, objednali si k jídlu ještě každé pívko a sedli jsme si ke stolu ven před hospodu.

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 4.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 5. stránce!

A jako vždy, stali jsme se my, naše kola a hlavně jejich vybavení terčem zájmu a pozornosti všech okolosedících. Takže jsme mezi sousty museli odpovídat na dotazy typu: co, kdy, kde, jak a kam nejprve dvojici chlapíků - cyklistů, a poté i místním pivním štamgastům. Sedělo se moc hezky, ale nic naplat, museli jsme tuto příjemnou hospůdku opustit a popojet zase dál. Chtěli jsme totiž dojet až k hradu Valečov, protože nás čekal ještě docela pěkný kus cesty. Jeli jsme podél dálnice a začalo se pomalu stmívat.

Jede se moc hezky, za chvíli jsme v Mladé Boleslavi. Snažíme se tohle velké město opustit co nejnynchleji. Z hlavní silnice odbočujeme na Plazy. Pak projíždíme Valy, Husí Lhotu a Úhelnice. Je už úplná tma. Dig se rozhlíží po okolí a navrhuje zajet do nedalekého lesíka. Správně odhaduje, že je to široko daleko jediný vhodný les na přenocování. Alice souhlasně přikyvuje, čímž zjišťuju, že jsem pravděpodobně jediný, komu se

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 5.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 6. stránce!

ještě nechce zalejzat. Je krásný večer, spíš už noc, a jede se prostě skvěle. Takže jsem oba přemluvila k tomu, abychom pokračovali, alespoň ještě malinký kousek. Projíždíme Koprnik a Kněžmost a blížíme se ku hradu Valečov. Je vidět už z dálky, protože je osvětlen. Projeli jsme vesničkou Boseň pod hradem chtíc najít místo ke spaní. Ve svitu měsíce však vidíme kolem dokola jenom samá pole. Možná jsme přeci jenom měli zajet tam do toho lesa. Teď jenom doufám, že mně kamarádi nezbuší za to, že jsem chtěla jet dál. Pod hradem je malé parkoviště a rozcestí turistických značek. Vydáváme se odtamtud cestičkou do kopce. Vypnuli jsme palubní síť a stali se tak úplně nenápadnými. Cesta však vede k jakýmsi obydlím, takže se vracíme zpět na rozcestí a jedeme jinam. Projíždíme kole hospody ve vesnici Zásadka. Za vesnicí je kopec nahoru. Po silnici si to kdosi štráduje. Viditelně opustil před chvílí lokál, který jsme míjeli - no doufám jen, že dorazil správně domů. Jsme už dosti unaveni. Odbočili jsme na lesní cestu a ta nás dovedla až do třešňového sadu. Zajeli jsme jenom kousek dál od cesty, opřeli kola o stromy a zalezli do spacáčků. Nebe je zatažené, přesto doupata nestavíme a ležíme pouze na ležáku. Je to krásný. Kdyby bylo o pár týdnů později, padaly by nám třešně rovnou do zobáčků. Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Zásadka	41.5	1478	79.4	17.4	33 - 15

V noci se mi zdají příšerný sny. Jeden z nich je velmi živý a je o tom, že mne probouzí Dig a říká, že začíná drobně pršet. Nejdříve se mu snažím vysvětlit, že to nevádí, protože až se probudíme, budeme suší.

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 6.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 7. stránce!

Teprve když se mnou opakovaně zacloumal, poznala jsem, že se mi to nezdá, ale že opravdu drobně prší. Přetáhli jsme přes sebe plachtu, čímž jsem považovala věc za vyřízenou. Ale prší čím dál tím víc. Dokonce i v dáli hřmí. Rychle vstáváme, Dig upravuje plachtu a připravuje šňůry. Postavili jsme doupě tak, že přes natažený provaz mezi dvěma stromy jsme přehodili plachtu a přikolíkovali jí na obou stranách. Je to nejrychlejší a navíc se pod plachtu pohodlně vejdeme tři. Jdu potom vzbudit Alici, ať si jde lehnout k nám. Za zvuků drobných kapek dopadajících na náš přístřešek znovu rychle usínáme. Vracejí se mi podivné sny, jenom mají jiný obsah.

Ráno 29.5 sobota

Budím se v devět hodin. Je svěží jitra. Po plachtě leze šneček.

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 7.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 8. stránce!

Ostatní probudila až pruhovaná potvora, která kousek (asi 10 metrů) od nás projížděla. Šlo o mixér na beton na podvozku Tetry 815. Je hezky. Takže rychle sundáváme plachtu, snídáme a pozvolna balíme. Vše jsme zvládli poměrně rychle. Ještě jsme se s Alicí namazaly (protože kdo maže, ten jede) opalovacím krémem, a pak už definitivně opustili třešňový sad.

Nejprve jedeme na prohlídku hradu Valečov. Vracíme se asi 2 km po silnici zpět k parkovišti pod hradem. Odtamtud jsme kola museli vytlačit do schodů na hradní nádvoří. Valečov je zřícenina hradu, který byl postaven na pískovcových skalách. Mají zde dokonce stojany na kola a vstupné 12,- Kč.

K lístkům nám byly zapůjčeny ohmatané průhledné desky s textem. Jestli prý nechceme čekat na průvodce, můžeme prohlídku absolvovat sami, s vlastním výkladem. Zhostila jsem se této role a zahrála

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 8.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 9. stránce!

si na hradní průvodkyni. Co bych pro Hell's Tour+ neudělala. Klidně bych zahrála i nějaké to strašidlo nebo Bílou paní. *Nemyslím si, že bys musela to strašidlo hrát.* No, no!!!

Když jsme důkladně prolezli hradem, prošmejdili jsme ještě jeho okolí. Debatili jsme o tom, jak to asi mohli celý postavit. Rádoby věrnou maketu původního osídlení jsme jim ovšem zkritizovali. Domeček byl sice moc roztomilý, ale ten polystyrénový komín?

Naše další cesta pokračovala terénem po turistické značce. Hned za hradem nás čekal kopec nahoru. Byl dost prudký, takže jsme museli slézt z kol a tlačit. Není lehké vytlačit naše kamióny (jak svého miláčka nazývá Dig) přes šutry a kořeny do kopce. Dig šel první, ale kolo mu najednou začalo couvat, spadlo na zem a stáhlo ho s sebou. Vypadalo to, že brzo oba sklouznou prudkou strání dolů. Stačila jsem ještě jeho bicykl chytit za přední kolo a společně s Alicí jsme kolo a Diga vytáhly zase nahoru. Jenže se mu něco přihodilo v koleni, bolelo ho to a trochu pokulhával. Alice a já jsme tedy vyvlekly kola nahoru a na rovince počkaly na Diga. Úraz ho naštěstí nezpůsobil neschopným další jízdy, takže jsme hned nasedli a pokračovali lesem dál, po zelené až do Nové Vsi. Jeli jsme opatrně. Další cesta už byla příjemnější, dost podobná cestě Lucinatým údolím, které jsme projížděli letos o velikonocích. Z Nové Vsi pokračujeme po žluté. Ta připomíná spíš turistickou magistralu. Potkáváme na ní výletníky s dětmi, s kočárky, cyklisty a dokonce i důchodce. Cesta ústí do areálu veřejného tábořiště a koupaliště. Mají tu okénko s občerstvením. Dáváme si pivo, Alice a Dig nějaké to jídlo a já jdu vyzkoušet vodu.

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 9.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 10. stránce!

Je sice mokrá, ale i tak jsem přeplavala ten minirybníček tam a zpět a šla se sušit na sluníčko. Mezitím se stal zajímavý úkaz - vyschlo mi pivo. Asi jsem se neměla sušit tak dlouho. Jedeme dál a je čím dál tím větší vedro. Z Čížovky (to je ta vesnice, ke které patřil ten kemp) jsme jeli do Kamenice a Dobšína. Z Dobšína jsme to chtěli stříhnout polní cestou do vesnice Střehom. Na cestu jsme natrefili hned. Jeli po ní, jenomže se brzy rozdvojila. Zeptali jsme se pána jedoucího kolem na pojízdné motorové věci, kudy se dát. Poslal nás doprava a přidal informaci, že tam někde má prý chatu hevec Josef Dvořák. Polní cesta vede do lesa. Tam má opět několik dalších odboček. Alice se zcela nekompromisně drží jakéhosi mně neznámého pravidla a všude uhybá doleva. Cesta se zmenšuje, až je z ní najednou jenom lesní pěšinka a vede zatraceně kolmo dolů. No a dole už vidíme cestu, na kterou se potřebujeme dostat. Je na ní červená značka. Jakýsi děda, taky na kole, nevěří, když se tam náhle, vyškrabavše se z lesa, zjevujeme. Na cestě je modrá a červená značka. Jedeme po červený směr hned Kost. Doháníme toho dědu. Prý by si to s náma hned vyměnil: kola, mládí a zdraví. Říká: mně už je pětatřicet. Já: mně je osmatřicet. On: no vidíte, tak jste ještě starší. Nepostrádal zřejmě smysl pro humor. Pak jsme si navzájem sdělili svůj pravý věk - on se

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 10.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 11. stránce!

pochlubil svými 71, a já přiznala svých... , no nakonec, co je Vám do toho! Dědovi jsem to říct mohla, byl skoro 3x starší. *Do jenom ho sbalit. Ovšem já bych byl velice opatrný. On totiž děda vypadal dost zdravě a co hůř, nejevil známky přítomnosti nějakých větších úspor. Seš hausnej materialista. Já se tady snažím o nějaké to duchovno a ty hned, že nemá úspory! Jenomže to tvoje duchovno bez úspor taky dlouho nevydrží. To je věc názoru! A vůbec, co mě přerušuješ! Už mlčím. (Ale kdyby věděla, co si myslím...)*

Gesta ke hradu byla super. Ovšem daleko nejhezčí pohled byl na samotný hrad Kost. Projížděli jsme údolím, když se nám naskytl tento opravdu krásný obraz.

Přijíždíme ke hradu, objíždíme ho kolem dokola a jedeme dál - stále po červené. Neří nic moc.

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 11.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 12. stránce!

Vede lesem přes kořeny stromů, takže jsem docela ráda, když se po pár stech metrech vynořujeme v Libošovicích. Tam jsme se, dle mojí navigace,

vydali blbým směrem. Zjistili jsme to až po vyšlapání nemalého kopce. Takže jsme kola i nás otočili o 180 stupňů a frčeli zpátky do vesnice a pak dál, do Malechovic a Rovně. Za vesnicí by někde měla být odbočka do Nebákova a taky nějaká turistická značka. Napojili jsme se na ní u statku. Tam nám místní zemědělci nabízeli kozí sýr. Jenže jsme na něj zrovna

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 12.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 13. stránce!

neměli chuť, tak jsme jejich nabídku odmítli a vrhli se po modré do Nebákova. Byl to pěkný sešup. Přijeli jsme na turistické rozcestí. Všude byly davy turistů a cyklistů. Kam dál? Zkoušíme dle plánu červenou směrem na Pařízek, jenže po několika metrech zjišťujeme, že na to nemáme. Je tam škaradý dokopec a strašný terén. Zkusíme to jinudy - po modré do Troskovic. Modrá vede po lesní cestě, na které se neustále vzájemně předjíždíme s tlupou lidí vezoucích kočárků. Občas nás předjedou cyklisti, občas i jiní lidé jdou nebo jedou proti nám. Upozorňují nás, že cesta nahoru je strašná, že jsou tam polomy, klády přes cestu, a že se tam nedostaneme ani my, natož ti s tím kočárkem. Co teď? Jdu na průzkum. Asi po 200 metrech opravdu začínají klády. Jsou už sice z cesty odklizeny, ale volná cestička je tak uzounká, že bychom se tam s naloženým kolem prorvali jenom stěží. Jdu to skouknout ještě kousek dál. Doháním „kočárkovníky“. Nevzdávají to a hrdinně překonávají všechny překážky na cestě. Cesta však najednou začíná zprudka stoupat. Shora se doslova řítí tři kluci na horských kolech. Ptám se jich, jak to tam dál vypadá. Řekli doslova: „dá se to, ale stojí to za hovno“ a dál sebevražednou rychlostí letěli volným pádem dolů. Je mi jasné, že tím sprostým slovem mysleli tu cestu dolů. Tak na tenhle kopec taky nemáme. Nejen, že je horší než ten, který jsme absolvovali ráno, nebo ten, který se nám nelíbil na červené značce, ale jsme již poněkud unaveni. Takže se vracím k ostatním a společně se dáváme na ústup. Na rozcestí už snad po dvěstěsedmdesátýšestý zíráme do mapy a snažíme se z ní vyčíst, kudy nejlíp dál. Vede tudy jakási zelená cyklistická, ale nepodařilo se nám přijít na to, kudy pokračuje. Když jsem se na to zeptala opodál stojícího pána s malým klukem,

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 13.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 14. stránce!

nejprve mě požádal, abych je vyfotila a pak řekl, že stejně neví. Alice navrhuje jet po červené opačným směrem, než jsme původně chtěli, a pak zkusit cestičku, která by měla vést do civilizace. Nakonec se to ukázalo být asi tím nejschůdnějším řešením. Ta cestička sice vedla strašným kopcem, nicméně byl asi tak stokrát míň strašný než ty kopce, který by nás čekaly jinde. Ale hlavně končila na silnici - rovné a asfaltové! Dřepili jsme na zem do stínu a spořádali každý minimálně kilo čokoládových tyčinek. Máme totiž strašnej hlad. Dnešní den není, co se vzdálenosti týká, vůbec náročný. Najeli jsme teprve něco přes 20 kilometrů. Ale jakým terénem! Snad jen vidina toho, že v nejbližší hospodě zastavíme na jídlo, nás zvedla za země a posadila zase na kola. Jeli jsme do Troskovic, Újezdu pod Troskami a do Libunce. Tím jsme provedli znovunapojení na původní plánovanou trasu a pokračovali podle ní dál. Z Libunce jedeme do Březky a Malých Jindolic. Podle mapy to měly být malé a bezvýznamné vesničky. Ve skutečnosti je tady rekreační centrum. Až po prozkoumání mapy jsem zjistila, že jsme nedaleko od Prachovských skal a taky tu mají tři rybníky (Oborský rybník, rybník Němeček a Vraždu). Takže těch milión lidí patří k těm všude okolo zaparkovaným autům a všichni dohromady patří k těm stanům, chatičkám a ubytovnám. Voní tu oheň z táboráků a vůbec panuje tady letní prázdninová nálada. Alice prohlásila, že z toho dostala hroznou chuť na krupicovou kaši. Z Jindolic přijíždíme na jakousi hlavní silnici. Nalevo je hospoda vzdálená asi 300 metrů. Dig se mě ptá, jestli poznávám, co je to za hlavní silnici. V ten moment mi došlo, kde jsme. Je to přesně ta hospoda, ve které jsme obědvali, když jsme se ještě s Martinem o Velikonocích vraceli z Jizerských hor.

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 14.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 15. stránce!

Zde například vznikla série oněch vtipných fotografií s parohama. (Ty parohy už tady ovšem nevisí.) Na vývěsní tabuli před hospodou se skví nápis „DNES KANČÍ HOŮY“! Objednáváme si každý nějakou tu specialitku z divokýho prasátka a je nám dobře. Venku se stahují mračna a chystá se na pořádný slejvák. Po domluvě s číšníkem jsme si pro jistotu přeparkovali kola do předsínky a chystali se v hospodě strávit zbytek nadcházejícího večera, případně i celou noc. Alice vyhrožuje, že až začne pršet, vyběhne se osvěžit do deště. Jenže, když pršet za chvíli opravdu začalo, najednou se jí už nikam nechce.

Počkali jsme, až déšť přestane a vyrazili na další cestu. Neustále drobně poprchává a nikomu z nás se to nelíbí. Pozorujeme nádhernou duhu a vedeme řeči o pokladu, který je zakopán na jejím konci. Nemohli jsme se však dohodnout, na kterém konci by měl být, takže jsme nechali poklad pokladem a jeli dál. Duha za chvílička sama zmizela. Jedeme do Zámezí, Železnice a do Těšína. Až na to, že každou chvíli zastavujeme, protože se musím dívat do mapy, se neděje nic mimořádného. Nebe je pořád zatažené, v dáli hřmí a na silnici se válí mlha. Nastává zvláštní jev, který Dig speciálně nazývá „+ G“ [čti: plus G]. Neboli jde o situaci, kdy, přestože jedeme po rovině nebo dokonce z kopce, musíme mít zařazeny nejlehčí převody a ještě zběsile šlapat. Z čehož jasně plyne, že tu musí být větší zemská gravitace. Jedeme severním směrem, na Syřenov. Začíná zase drobně pršet, proto Dig vydává tento pokyn: na nejbližším vhodném místě zajet do lesa, najít nocležiště a postavit doupě. Jak bylo pokynuto, tak bylo i vykonáno. Hvozdy kolem jsou moc pěkné. Zamířili jsme na lesní cestu. Na malém plácku kousek od ní jsme potom zaparkovali kola a ihned začali stavět

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 15.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 16. stránce!

doupě. Stavíme ho od počátku pro tři osoby. Dig připravoval svoje kolo ke stromu a moje kolo se postavilo opodál. Mezi nimi jsme pak natáhli šňůry a přes ně přehodili plachtu. Vytáhli jsme ležák a karimatky a ubytovali se. Pod plachtu se zároveň s námi nastěhovala spousta mušek a velký komáři. Vlezli jsme si do spacích pytlíků a tu zvěř kolem pozorovali a povídali si. Při nucené kratičké procházce jsem zjistila, že už vůbec nepaří. Jenže už bydlíme a vůbec - máme toho pro dnešek tak akorát dost. Alice s Digem si zavzpomínali na všechno možné i nemožné z minulosti Hell's Tour+. Vypadají jako staří pamětníci, kteří musí pamatovat i přesličky a plavuně na Václaváku. S Digem potom ještě sosáme napůl Salko a vzápětí všichni usínáme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Železnice	48.5	1526	48.0	12.1	30 - 14

Ráno 30.5. neděle

Ráno se budíme brzy - už v 8.00. Malinkou chvíli se ještě převalujeme,

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 16.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 17. stránce!

ale dospat se už nedaří. Řvou ptáci a štípou komáři. Nepřší. Takže pomalíku otevíráme oči a chystáme se vstát. Vaříme čaj a pozorujeme les okolo nás. Vypravujeme si zážitky z noci - zejména já o dalším ze série ohavných snů. Po snídani hnedka balíme a odjíždíme. Včera jsme to „zapíchli“ dřív a dneska tedy chceme dojet zbytek plánované trasy. Mimoto bychom se rádi podívali na jakýsi hrad vedle cesty.

První dnešní ranní kilometry nám dávají pěkně zabrat. Vyšlapat ten dokopec je slušná rozcvička. První vesnička, kterou projíždíme, je Újezdec. Rozkládá se na mírných stráních úžasného údolíčka. Pruhované chaloupky, louky poseté nádherně rozkvetlými lučnými kvítky - takové je krkonošské podhůří. Myslím, že jaro je nejkrásnější zrovna tady. *Jo. Taky v Jižních Čechách, nebo ve Vizovicích a nakonec ani na Brdech není špatný.* Nech mě furt a sleduj! Kolem některých chaloupek kvetou všemožnými barvami veliké rododendrony. A také tady někde má být ta odbočka na zmíněný hrad. Jenže ouha! Modrá značka vede zarostlou vysokou trávou stemě vzhůru - tak tam se s našimi koly nedostaneme. *Kromě toho je to tu mokrá.* Vzdáme se tedy dobývání hradu a jedeme dál. Máme namířeno do Nové Paky, ovšem přes Paku Starou. To, že jsme někde při kochání se pohledem na svěží jarní přírodu zapomněli odbočit, jsme zjistili až pár kilometrů před Novou Pakou. Nakonec jsme ale shodně rádi, že jsme do Staré Paky nedojeli. Na téhle cestě byl totiž nádherný rozhled po okolí, tam by nás čekal jenom další kopec nahoru. Nakonec Starou Paku odtud taky vidíme. Navigace byla svěřena mně, takže musíme opět každou chvíli zastavovat a sledovat, co říká mapa. V Nové Pace malinko měníme trasu, nepojedeme do Lázní Běláhrad přes Valdov a Lány, ale přes Pecku.

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 17.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 18. stránce!

Dobře jsme udělali. Cesta je vesměs po rovině nebo z kopce. Dig se po sjezdu dokonce chlubil, že ani jednou nemusel šlápnout. Pecka je malá víska uprostřed kopců, všude kolem dokola se stromě tyčí lesem porostlé stráně, takže jsem se obávala toho nejhoršího. Že to budeme muset zase vyšlapat nahoru. Jenomže silnička vedla naštěstí pořád podél potoka a z údolí se vymotala, aniž by někde musela překonat sebemenší kopeček. V Lázních Bělohrad jsme byli za chvíli. Dig nám oznámil, že od tohoto místa se začínáme vracet zpět na Prahu. Všechno jde líp, než jsme očekávali, máme skvělý čas. Jediný, co nás trochu znepokojuje, je stále více připalující sluníčko. To bude na odpolední cestě bezlesou rovinatou krajinou dost nepříjemné. Ale dost obav! To, co nás teď momentálně trápí, je kopec před Hořicemi a uzavírka silnice kvůli nějakým motorkářským závodům. Šlapeme do kopce a nic nedáme na řeči kolemjdoucích, kolemšlapajících i kolemležících, že je to hodně do kopce. Po obou stranách silnice jsou všude zaparkována auta. Tento víkend se tu totiž koná závod nazvaný „300 zatáček Gustava Havla“. Dokonce už slyšíme rachot motorek. Silnice je díky těm okoloparkujícím autům dost zúžená. Jakýsi pán s Tranzitem se někde potřeboval otočit. Přejel přes krajnici a zapadl do bláta. Požádal nás o pomoc. Nás - dvě ženský a jednoho chlapa. Tak dobrá, zkusíme to. Stejně pomoc dlužíme. Za tu, která nám byla poskytnuta, když jsme letos na jaře podobně zapadli se Škodovkou. Mohutně jsme zatlačili, leč nepodařilo se. Opouštíme ho s omluvným výrazem. Stejně děkuje a chystá se použít hever. My jedeme dál do kopce. Přijíždíme k zátarasům. Stojí tam mladík a starší pán. Prodávají vstupenky na závod. Cesta dál je uzavřená, probíhají tam jízdy. Kluk nechápe naše

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 18.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 19. stránce!

vtípky, že se chceme zúčastnit závodu a nebo, že počkáme, až půjdou závodníci na oběd a pak pojedeme v pohodě do Hořic. Naštěstí chápou, že jedeme až do Prahy (a dokonce se diví, že jsme tak dobří) a proto NUTNĚ POTŘEBUJEME dolů do Hořic. Poslali nás vyšlapanou cestou lesem podél silnice, nyní podél závodistiště. Závodníci se mohutnou rychlostí řítí na svých strojích odvážně dolů, všude je spousta diváků a stánků s pivem a s buřtama. Inu, má to tady asi velkou tradici. Mladíci z okolí se sem sjeli vytáhnout se se svými mašinami, další to berou jako společenskou událost. Všichni mají oči na dráze, takže nikoho nezajímají tři blázní vláčející naložená kola lesní cestou. Hořice je nevelké město. Přemýšlíme, jestli tu opravdu vynalezli „Hořické trubičky“. Debatu pak přesouváme i na jiné výrobky nazvané podle místa vzniku, jako jsou Tatranky apod., až z toho dostáváme hlad. Takže rychle z Hořic, a najít nějakou příjemnou hospůdku na oběd.

Vymotat se z města nám chvíli trvá. Podle mapy bychom měli jet kousek po hlavní, směrem na Hradec Králové, a pak odbočit do Milovic. Jenže ta hlavní je hlavnější než jsme předpokládali, takže trasu opět měníme. Jedeme do Dobré Vody a Lískovic. Země je tu pěkná placka. Je vidět široko daleko do okolí. K úplně představě o krajině, kterou jsme projížděli, chybí dodat už jen to, že nikde není ani kousek stínu a na nebi ani mráček. Jenom ptáci a dva větroně si plachtí někde ve výškách. Dokonce jsme viděli jednoho, jak přistává na nedalekém letišti. V každé vesnici, kterou projíždíme, hledáme hospodu. Jenže, když někde náhodou nějaká je, tak buď není v provozu, nebo mají otevřeno až od 17.00 hod. V Ohnišťanech nás mohutnou reklamní cedulí nalákali na restauraci s celodenním provozem. Nejen, že

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 19.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 20. stránce!

nebyla vzdálená 200 m, jak hlásala cedule, ale skoro 800, ale ještě tam bylo zavřeno. Naštvaní jedeme do Smidaru. Tam sice hospodu mají, ale pouze se studenou kuchyní. Zastavujeme aspoň na pivo, džus a minerálku. Ještě před vstupem do hospody musíme přikrýt displeje na palubě. Slunce praží a je strašný vedro. A bude hůř! Osvěžení se vydáváme dál, do Nového Bydžova. Doufáme, že alespoň tam se najíme. Z nevelkého kopečku před Bydžovem jsou v dáli vidět Kokoňose, ještě s bílou pokrývkou. Několikrát jsem se otáčela a nevěřila vlastním očím. Pak jsme sjeli dolů z kopce a už jsem neviděla nic. V Novém Bydžově jsme zastavili u první hospody, vlezli dovnitř a objednali si něco z nabízených pokrmů. Chvilí čekání na jídlo jsme si krátily prohlížením a kritikou repertoáru místního Juke-Boxu, až jsem neodolala a vrazila do něj dvě pětikoruny. Po jídle jedeme zase dál. Vedro je teda příšerný. Při vjezdu na kruhový objezd nás těžce pobavila směrová cedule s nápisem „PRAHA 98 km“. Jo, vzhledem k tomu, že jsou tři hodiny odpoledne, máme teda co dělat. Alice nás předjíždí a ujímá se vedení skupiny. Nasazuje svižné tempo, takže nás za chvíli vítá Městec Králové a přibližují se Poděbrady. Slunce se do nás opírá a my jsme za chvíli úplně vysušení. Ten nápis „Chlazené nápoje“ naštěstí není Fata Morgana, ale reklamní poutač před otevřeným krámkem s potravinama. Vlezli jsme tam, nakoupili hektolitry chlazených nápojů a před obchodem jsme je do sebe nalili. Pak jsme pokračovali do Poděbrad.

Před Poděbradama se začalo zatahovat nebe. Hroznivé mraky se přibližují ze severu a ze západu. Bude asi brzo pršet. Poděbrady jsme prořčeli, aniž bychom si dopřáli třeba jen malinkou pauzičku. Zdvihá se vítr. Začínám mít dojem, že v těchto místech za á)

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 20.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 21. stránce!

vždycky fouká protivíte a za běh vždycky prší. V Sadský do nás udeřil tak prudký poryv větru, že jsem měla dojem, že mě to odhodí až do silnice pod auta. Zprudka jsem zabrzdila a seskočila nohama na zem. Teď už vím, že moje reakce měla být přesně opačná. Vedení se od této chvíle ujal Dig a pádili jsme dál. Při kratičké zastávce před motorostem Kersko jsme akorát vyměnili sluneční brýle za čiré, napili se

a zase jsme uháněli ku Praze. Začalo drobně pršet. Bylo to příjemné osvěžení po horkém dni. Jenže ty kapky, co spadly, při dopadu na nás akorát zasychely a odpařily se. Kdyby to aspoň byl nějaký pořádný slejvák. Zřejmě jsme tomu největšímu ujeli. Tady asi přšelo dost, soudě podle velkých louží. Teď už je nebe zase úplně modré a sluníčko praží jako předtím. Za zády se nám objevila nádherná duha. Bohužel ji sledujeme jen v zrcátku, protože jedeme na druhou stranu a zapadající slunce nám svítí do očí. Jedeme za sebou v přejezdové formaci, Alice je zase v čele. Vyhýbáme se kalužím na kraji silnice. Před Prahou jsme ještě na chvíli zastavili a ujedli trochu ze zásob.

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 21.

No, ujedli ... čokoláda se vlivem vysoké teploty přeměnila na tekutinu, takže nerozteklé a tudíž i požitelné, zůstaly akorát sušenky. Posilnění jsme dorazili na předměstí Prahy. V Horních Počernicích stála auta na silnici v dlouhé frontě, která se táhla až na Černý Most. Tam se totiž stala nějaká bouřečka. Jedeme podél aut a všichni nám těžce závidí, když je předjíždíme. A po průjezdu nepříjemnou křižovatkou se sjezdem z Liberecké dálnice už jenom pohodlně pokračujeme známou cestou přes Hloubětín a kolem rybníků v Kyjích až na Žižkov.

Kolem 20-té hodiny dorazila na Pražáčku trojice neuvěřitelně špinavých, opálených, žiznivých, utahaných, ale přesto nadšených človíčků. A dokonce jsme měli i lepší příjezdový čas než tenkrát o velikonočním pondělí, kdy jsme se vraceli také přes Poděbrady.

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 23. stránce!

(škody: prasklý pedál u Markéty, popraskané výztuhy bágelů, uvolněný roh, ohnutý přemykač, odhalena nenalakovaná střeva palub)

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	45.5	1882	138.0	19.2	33.8 - 18

v báglech 44.9

Celková technická data:

Účast: 3 zoufalci - Alice, Markéta, Dig

Oficiálně přiznaná kilometráž: 285 km

**Je nám líto, ale rozpis trasy se sem rozhodně nevejde.
Děkujeme za pochopení.**

To je neuvěřitelné, co? A to jste teprve na 24. stránce!

© Hell's Tour+ 1999
„D“ & „Ma“
Neprodejné

Chvilku si oddechněte, než přejdete na další stranu z této 24.